

ΜΑΡΙΑ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Το Βυζάντιο σε έξι χρώματα

Κ
Ο
Κ
Κ
Ι
Ν
Ο

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΒΕΡΟΥΤΣΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

«Κατακτήθηκε η πόλη, που είχε κατακτήσει
τον κόσμο όλο».

Ιερώνυμος (τότε στη Βηθλεέμ και όχι ακόμη άγιος)

ΒΑΡΒΑΡΟΙ ΜΕ ΜΙΣΘΟ

Ρώμη – 410 μ.Χ.

ι κόκκινες είναι φυσικά οι καλύτερες ιστορίες. Φωνάζουν δυνατά, είναι ιαχές πολεμικές, είναι ουρλιαχτά πόνου και ουρλιαχτά θάρρους και ουρλιαχτά νίκης. Άλλοτε πάλι δε μιλάνε καθόλου: είναι μωρά, που μόλις βγαίνουν από την κοιλιά της μάνας τους και δεν έχουν προλάβει ακόμη ούτε να κλάψουν· είναι γουλιές κρασί βαρύ μεθυστικό· σταυροί στους λευκούς μανδύες των σταυροφόρων. Μερικές φορές είναι όνειρα. Όνειρο (κόκκινο, βέβαια) είναι κι η ιστορία του Αλάριχου, που ξεκίνησε Μαυροθαλασσίτης ληστής από ένα νησάκι στο Δέλτα του Δούναβη κι έφτασε να γίνει βασιλιάς των βάρβαρων Γότθων και να κάψει τη Ρώμη. Αυτό το τελευταίο, τώρα, το κάψιμο της Ρώμης, καθόλου δεν το είχε ονειρευτεί ο Αλάριχος – κι όταν τελικά έγινε στ' αλήθεια και το είδε, περισσότερο με εφιάλτη έμοιαζε παρά με όνειρο. Γιατί τη Ρώμη δεν

ήθελε να την κάψει ο Αλάριχος. Αντίθετα: τα πάντα έκανε, ό,τι περνούσε από το χέρι του, για να ΜΗΝ την κάψει. Δεν ήθελε· αναγκάστηκε. Με το ζόρι. Με τα χίλια ζόρια.

Αλλά την έκαψε. Κι εδώ που τα λέμε, δεν υπάρχει τίποτα πιο κόκκινο από μια πόλη που καίγεται: οι φλόγες τινάζονται ψηλά, κοκκινίζουν τον αέρα, κι ας είναι αυτές κίτρινες και γαλάζιες και πορτοκαλιές (αλλά ποτέ κόκκινες)· τα σπίτια τρίζουν να σκάσουν, να χυθεί έξω ένα κόκκινο τρομακτικό, αργοκίνητο, αθόρυβο σχεδόν, αλλά πανίσχυρο. Ανάβει ο φόβος και περιμένει. Κρατιέται. Ανάβει

και ο θυμός. Ανάβει και το θάρρος. Ανάβουν όλα μαζί. Και καίγονται. Έτσι.

Εντάξει. Μπορεί να είναι της βιασύνης και της γρηγοράδας το Κόκκινο και οι ιστορίες του, μα θέλουν κι αυτές τη σειρά τους. Την έκαψε, είπαμε, τη Ρώμη ο Αλάριχος, το 410 μ.Χ., τη νύχτα της 24ης Αυγούστου. Τρεις μέρες καιγόταν η πόλη. Και τρεις νύχτες. Αλλά για ποια Ρώμη μάς μιλάει ετούτη η ιστορία; Για τον Αλάριχο και για όλους τους Γότθους, Βησιγότθους, Οστρογότθους, Βανδάλους, Βουργουνδούς, Αλαμανούς και πάμπολλους άλλους, η Ρώμη ήταν ο κόσμος των ονείρων τους. Ο Κόσμος ο Σωστός, ο Πολιτισμένος. Η Αυτοκρατορία του Θεού – κι οι Γότθοι άνθρωποι του Θεού ήταν, του ίδιου χριστιανικού Θεού παιδιά. Βάρβαροι, βέβαια, αλλά όχι ακριβώς εχθροί. Δε θέλανε να πολεμήσουν την αυτοκρατορία οι Γότθοι. Να μπούνε μέσα της και να ζήσουν κι αυτοί εκεί θέλανε. Δε θέλανε να νικήσουν τους αυτοκράτορές της (που ήταν κιόλας δύο!). Να τους υπηρετήσουν θέλανε, να μπουν στη δούλεψή τους και να προκόψουν. Να γίνουν **βάρβαροι με μισθό**. Δεν το φανταζόταν καν ο Αλάριχος, λοιπόν, ότι μια μέρα θα την έκαιγε τη Ρώμη με τα χέρια του. Με τη διαταγή του, έστω!...

Το Βυζάντιο είναι ένας κόσμος γεμάτος φασαρία, κίνηση, θαύματα, μυστήρια, τραγούδια, γιορτές, πλούτη, μάχες, ιστορίες. Ένας κόσμος γεμάτος χρώματα. Κόκκινος, όπως η πορφύρα των αυτοκρατόρων του. Χρυσός, όπως τα φόντα των ψηφιδωτών στις εκκλησίες του. Μαύρος, όπως τα ράσα των καλογέρων του. Άσπρος σαν τις χώρες τις άγνωστες έξω από τα σύνορά του. Γαλάζιος σαν τη θάλασσά του και σαν τα φουστάνια των αρχοντισσών του. Πράσινος σαν τα σπαρτά στους απέραντους ανοιξιάτικους κάμπους του. Αλλά όχι μόνο. Το Βυζάντιο ΔΕΝ έχει μόνο έξι χρώματα.

Το ΚΟΚΚΙΝΟ, τώρα, έχει τις πιο φανταχτερές ιστορίες. Αυτές που τραβάνε το μάτι, το μαγνητίζουν και καμιά φορά το καίνε. Έχει τις μάχες, τους θρόνους, τα σκαρπίνια των αυτοκρατόρων. Έχει κάτι παθιασμένες αγάπες, επικίνδυνες. Έχει λάβαρα που ανεμίζουν πάνω από κάμπους ποτισμένους στο αίμα. Έχει στρατιώτες δικούς του, τραγούδια, υπομονή κι επιμονή και λύσσα. Το κόκκινο βιάζεται. Λαχανιάζει και σφυρίζει σαν τη φωτιά. Έχει πόλεις, έχει δρόμους, έχει λόγια και λεφτά. Έχει καβγάδες, έχει και φιλία. Το Κόκκινο έχει την Ανταρσία και την Επανάσταση.

από 10 ευρώ

ISBN: 978-618-03-0214-1

9 786180 302141

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΤ 80214